

”Vi säger snart upp bekantskapen med farmor och farfar”

Ågrenskas experter ger svar på frågor om barn med sällsynta funktionshinder.

Ågrenskas experter ger föräldrar svar på olika frågor här i Föräldrakraft. Den här gången svarar psykologen Helena Fagerberg-Moss på två frågeställningar.

? **Vi har tre barn mellan 3 och 10 år. Vårt yngsta barn har en kromosommissbildning, har inte något förståeligt tal och behöver skötas som ett spädbarn. Hon kräver mycket tid. Trötthet, oro och ledsnad kännetecknar vår vardag, men det som tär mest på oss är svårigheter i relationen till barnens farmor och farfar. De ringer oss dagligen, frågar inför och vill ha redogörelse efter besök på habiliteringen hos läkare. De vill att vi skall söka läkare utomlands, de sänder oss information via Internet osv. Vi har ju fler barn, barn som också behöver farmor och farfars engagemang. Vi säger snart upp bekantskapen med dem. Vad skall vi göra?**

Barnbarn brukar ibland kallas för ”livets efterrätt”. Mor och farföräldrar uttrycker sällan att det är sonen eller dottern som blivit förälder utan säger i stället ”jag har blivit mormor, jag har blivit farfar” etc. Vi blir heller aldrig riktigt vuxna i våra föräldrars ögon, eller hur?

Mor-och farföräldrar bär

på dubbel oro, dels oron för sina barn och dels oron för barnbarnen. Denna oro tar sig ibland uttryck som kan upplevas både belastande och irriterande. Ibland förekommer ett ömsesidigt hänsynstagande som också stör relationen. Det är viktigt att ibland fundera över hur relationen till föräldrar och svärföräldrar varit med eller utan barn, med eller utan sjuka/och eller funktionshindrade barn.

Det är svårt att i er situation ta hand om både den egna, barnens och dessutom era föräldrars sorg och oro. Finns det möjlighet att ni två föräldrar gemensamt sitter ner med dem på tu man hand och försöker förklara er situation? Kan farmor och farfar få någon uppgift som gör att de både avlastar er och samtidigt känner att de gör nytta och får utlopp för all den kraft de nu lägger ner på att ”vara jobbiga”? Ofta kan praktiska sysslor, konkreta uppdrag fylla den funktionen. Behövs skjuts till fritidsaktiviteter för syskonen? Delar farmor eller farfar något intresse med syskonen, något som kan bli deras gemenskap, något som barnen inte gör med sina föräldrar?

Finns möjlighet där ni bor att boka tid hos barnets läkare eller till annan lämplig person på habiliteringen för att farmor och farfar kan få information om barnets problematik från någon annan än från er? Ett sådant informationstillfälle med möjlighet att också få ställa frågor avlastar ofta föräldrarna. Kanske morföräldrar och vuxna syskon till er föräldrar också behöver höra från någon professionell om ert

”Jag vaknar och gråter om natten. Min man säger att vi borde glädjas över det barn vi har men jag känner mig inte så glad som jag borde.”

barns situation för att ni skall slippa vara de som för information vidare.

? **Efter flera års äkten-skap och längtan efter barn blev vi äntligen gravida och väntade tvillingar. Glädjen var obeskrivlig. Jag hade en komplicerad graviditet och en svår förlossning. Barnen föddes för tidigt och en av tvilling-flickorna dog strax efter födelsen. Vi har idag en underbar liten ettåring. Sjukhusbesöken börjar glesa ut något men vi vet att uppföljning av hennes lungor kommer att fortsätta. Hon utvecklas fint om än lite långsammare än jämnåriga. Vi vågar planera framåt och gläds varje dag. Men, och det är ett stort men. Jag tänker varje dag på vår dotter som dog i samband med födelsen, funderar på hur hon skulle ha sett ut idag, hur systrarna skulle haft det tillsammans. Jag drömmer om henne och vaknar ibland gråtande på natten. Min man säger till mig att glädjas över det barn**

vi har, gå vidare. Jag känner mig inte så glad som jag borde. Ge mig råd!

Din fråga handlar om hur du skall klara av att få plats för både sorg och glädje. Funderingar som dyker upp är huruvida du haft möjlighet att sörja att ni förlorat ett barn. Föräldraskapet blev ju inte som du/ni drömde, hoppades och planerade för. Glädjen över det barn ni har framgår tydligt, men sorgen och saknaden efter systemen måste också få sitt utrymme. Mammor och pappor reagerar ofta på olika sätt, visar sorg och ledsnad olika. Det finns inget rätt eller fel i dessa sammanhang, men det är viktigt för relationen att man orkar med varandras olikheter. Det handlar om att vara generös mot varandra, tillåta att vi inte uttrycker våra känslor på samma sätt. Det är ju också så att du och din man är de enda som verkliga delar erfarenheterna av väntan och längtan, graviditet och förlossning, glädje och sorg osv. Försök att ge varandra utrymme att prata om dessa upplevelser, prata om likheter och olikheter i sättet att tänka och känna.

Kontakt med läkare och kurator på KK och genomgång av journal kan ge fakta som underlag för fortsatta samtal. Ibland finns behov av gemensamma samtal hos någon professionell och ibland är behovet större hos den ene föräldern. Dra dig inte för att söka samtalshjälp för att ventilerar din situation!

Helena Fagerberg-Moss